

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสมุทรสงคราม

วันที่ ๙ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความแพ่ง

ระหว่าง { นายธนจักร โจทก์
นางเชาวนี จำเลย

เรื่อง หย่า สิ้นสมรส

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์กับจำเลยเป็นสามีภริยากัน จดทะเบียนสมรสกันที่สำนักงานทะเบียนอำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ และได้อยู่ร่วมกันที่บ้านเลขที่ ๑๒๐/๘ หมู่ที่ ๔ ตำบลท้ายหาด อำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือนางสาว ปานเพชร ปัจจุบันอายุ ๑๕ ปี ระหว่างอยู่ด้วยกัน โจทก์และจำเลยร่วมกันประกอบอาชีพค้าขายปลาหูหนึ่งจนเกิดมีทรัพย์สินอันเป็นสินสมรส ดังนี้ ๑. ที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๘๓๓ ตำบลท้ายหาด (บางนางจัน) อำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม เนื้อที่ ๓ งาน ๓๔ ตารางวา พร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ ๑๒๐/๘ ราคา ๓,๖๐๐,๐๐๐ บาท ๒. โรงหนึ่งปลาหู ๑ หลังและโรงเรือนห้องเย็นเก็บปลาหู ๑ หลัง รวมราคา ๗๐๐,๐๐๐ บาท ๓. รถยนต์ ๔ ประตูยี่ห้อโตโยต้า แบบวีโก้ หมายเลขทะเบียน กข ๕๒๗๕ สมุทรสงคราม ราคา ๔๐๐,๐๐๐ บาท ๔. สิทธิการเช่าซื้อรถยนต์เก๋ง ยี่ห้อโตโยต้าแบบแคมรี่ หมายเลขทะเบียน(ป้ายแดง) ๑๒๖๓ สมุทรสงคราม ราคา ๖๐๐,๐๐๐ บาท ๕. อาวุธปืนพกสั้นออโตเมติก ยี่ห้อวอลเทอร์ ขนาด ๙ มม. ราคา ๑๐๐,๐๐๐ บาท ๖. อาวุธปืนพกสั้นลูกม่ ยี่ห้อสมิทและเวนสัน ขนาด .๒๒ ราคา ๕๐,๐๐๐ บาท และ ๗. เงินฝากธนาคารและทรัพย์สินภายในบ้านเลขที่ ๑๒๐/๘ ราคา ๑๕๐,๐๐๐ บาท รวมสินสมรสมีราคาทั้งสิ้น ๕,๖๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อการเป็นสามีภริยากับโจทก์อย่างร้ายแรง โดยเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๖ จำเลยต่อว่าโจทก์เกี่ยวกับเรื่องที่โจทก์ดื่มสุราและเล่นไฟ

- ๒ -

จนมีปากเสียงกัน โจทก์จึงออกจากบ้านไป เมื่อโจทก์จะกลับเข้าไปพักอาศัยตามเดิม จำเลยไม่ยินยอมให้โจทก์เข้าบ้านและจำเลยพาชายอื่นเข้ามาพักอาศัยในบ้านโดยไม่สนใจต่อความรู้สึกโจทก์ เป็นการหมิ่นศักดิ์ศรีโจทก์ โจทก์ไม่สามารถหลบนอนและร่วมประเวณีกับจำเลยที่สามีพึงปฏิบัติต่อภริยาได้ โจทก์ไม่อาจทนอยู่เป็นคู่สมรสกับจำเลยอีกต่อไป ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้โจทก์จำเลยหย่าขาดจากกันและขอให้ศาลแบ่งสินสมรสให้โจทก์ครึ่งหนึ่ง หากไม่สามารถแบ่งได้หรือการแบ่งจะทำให้ทรัพย์สินเสียหายมาก ก็ให้นำทรัพย์สินนั้นออกขายทอดตลาดแบ่งเงินให้โจทก์ครึ่งหนึ่งคิดเป็นเงิน ๒,๘๐๐,๐๐๐ บาท แต่โจทก์ขอคิดเพียง ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

จำเลยให้การและฟ้องแย้งว่า หลังจากโจทก์แต่งงานอยู่กินกันฉันสามีภริยาและจดทะเบียนสมรสกัน มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ นางสาวปนัดดา ปัจจุบันอายุ ๑๕ ปีเศษ หลังแต่งงานจำเลยกับโจทก์พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาและพี่ชายของจำเลยที่บ้านเลขที่ ๑๒๐/๘ หมู่ ๔ ตำบลท้ายหาด อำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งเป็นบ้านของบิดามารดาจำเลยมาก่อน โจทก์จำเลยแต่งงานเป็นอยู่กินเป็นสามีภริยาและสมรสกัน ซึ่งปลูกสร้างอยู่บนที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๘๓๓ ตำบลท้ายหาด(บางนางจัน) อำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งเดิมที่ดินแปลงดังกล่าวเป็นกรรมสิทธิ์ของนายพะยอมหรือยอม ปู่ของจำเลยได้ยกที่ดินแปลงดังกล่าวให้นายไชยพร บิดาของจำเลยซึ่งเป็นบุตรไว้ปลูกบ้านอยู่อาศัย แต่ยังไม่ได้ลงชื่อเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ทางทะเบียน ต่อมาได้ใส่ชื่อนายทวีศักดิ์ พี่ชายของจำเลยขณะมีอายุยังไม่ถึง ๑๐ ขวบ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ต่อมาบิดาจำเลยนำที่ดินแปลงดังกล่าวไปขายฝากกับบุคคลอื่น ต่อมาไม่มีเงินไถ่ถอน นายวิโรจน์ น้องชายของบิดาจำเลยได้ช่วยนำเงินไปไถ่ถอนมาจากเจ้าหนี้แทนบิดาจำเลยเป็นเงิน ๑,๗๐๐,๐๐๐ บาท แล้วนายวิโรจน์ตกลงกับบิดามารดาจำเลยให้ผ่อนชำระหนี้ดังกล่าวคืน บิดามารดาจำเลยพี่ชายจำเลยและจำเลยช่วยกันผ่อนชำระหนี้ แต่ในปี ๒๕๔๘ พี่ชายจำเลยเสียชีวิต บิดามารดาจำเลยกับจำเลยจึงช่วยกันผ่อนชำระเรื่อยมาจนครบ บิดามารดาเห็นว่าเหลือบุตรเพียงคนเดียว จึงให้จำเลยถือกรรมสิทธิ์ที่ดินต่อจาก

- ๓ -

นายวิโรจน์ เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๓ ต่อมาจำเลยนำที่ดินไปจดทะเบียนจำนองเป็นประกันการกู้เงิน จากธนาคารเพื่อนำเงินมาใช้จ่ายในกิจการของบิดามารดาต่อมาปี ๒๕๕๕ บิดาจำเลยเสียชีวิต จำเลยและมารดายังคงรับภาระหนี้มาจนถึงปัจจุบันและก่อนที่จำเลยจะสมรสกับโจทก์ ครอบครัวของจำเลยประกอบด้วยบิดามารดา จำเลยและพี่ชายจำเลยร่วมกับประกอบอาชีพรับซื้อปลาทุไปจำหน่ายที่อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี ต่อมาขยายกิจการไปจำหน่ายที่ตลาดมหาชัยเมืองใหม่ จังหวัดสมุทรสาคร และที่เขตบางบอนกรุงเทพมหานคร โดยบิดามารดาจำเลยได้ก่อสร้างต่อเติมโรงนั่งปลาทุบนที่ดินแปลงดังกล่าว เมื่อบิดาเสียชีวิตแล้ว มารดาจำเลยได้ติดต่อซื้อตู้แช่ปลาขนาดใหญ่ (ห้องเย็น) มาติดตั้ง จำนวน ๒ ตู้ ในราคา ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาทเป็นการซื้อเงินผ่อน ปัจจุบันคงค้างชำระหนี้เป็นเงินจำนวน ๑,๒๔๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น ที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๘๓๓ ดังกล่าวพร้อมสิ่งปลูกสร้างคือบ้านเลขที่ ๑๒๐/๘ หมู่ที่ ๔ ตำบลท้ายหาด อำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม เป็นทรัพย์สินของบิดามารดาจำเลย จึงไม่ใช่สินสมรส โจทก์เข้ามาพักอาศัยในบ้านโดยไม่ได้ประกอบอาชีพ เพราะโจทก์ไม่ชอบอาชีพของครอบครัวจำเลย เนื่องจากต้องนอนตั้งแต่หัวค่ำและตื่นตั้งแต่สองนาฬิกา โจทก์จะป่วยเบี่ยงไม่ยอมขับรถไปส่งปลาทุ โดยโจทก์จะออกจากบ้านตั้งแต่เช้าและกลับตอนดึกเป็นประจำ ชอบดื่มสุราและเล่นการพนัน ดังนั้นทรัพย์สินที่โจทก์ขอแบ่งจึงไม่ใช่สินสมรสจำเลยไม่ได้กระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อการเป็นสามีภริยา ไม่เคยพาชายอื่นเข้ามาพักอาศัยอยู่กินหลับนอนในบ้านตามที่โจทก์ฟ้อง แต่โจทก์เสียเองที่มีพฤติกรรมคบหาผู้หญิงอื่นทำนองชู้สาว และจำเลยเป็นฝ่ายออกจากบ้านไป ไม่อุปการะเลี้ยงดูจำเลยและบุตรจำเลยจึงไม่อาจอยู่กินเป็นสามีภริยากับโจทก์ต่อไปได้อีก ขอให้พิพากษาให้โจทก์จำเลยหย่าขาดจากการเป็นสามีภริยาและยกฟ้องโจทก์ที่ขอให้แบ่งสินสมรสและให้จำเลยเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์เพียงผู้เดียว ให้โจทก์จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรเดือนละ ๓๐,๐๐๐บาท นับถัดจากวันฟ้องแย้งไปจนกว่าบุตรจะบรรลุนิติภาวะหรือจนจบ

- ๔ -

การศึกษาชั้นอุดมศึกษาและจ่ายค่าทดแทนและค่าเลี้ยงชีพให้จำเลยเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาทนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาให้หย่ากัน

โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๘๓๓ พร้อมบ้านเลขที่ ๑๒๐/๘ หมู่ที่ ๔ ตำบลท้ายหาด อำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม เป็นสินสมรส เพราะจำเลยได้มาระหว่างสมรสโดยจดทะเบียนซื้อขายอย่างถูกต้อง และหลังจากซื้อที่ดินมาแล้วได้ต่อเติมซ่อมแซมบ้านอีกเป็นเงินประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์และจำเลยร่วมกันประกอบอาชีพ ที่จำเลยอ้างว่าห้องเย็นมารดาจำเลยเป็นคนซื้อ และผ่อนชำระจึงไม่เป็นความจริง

คู่ความแถลงร่วมกันว่า โจทก์จำเลยมีความประสงค์จะหย่ากัน เนื่องจากไม่ต้องการอยู่กินเป็นสามีภริยากันอีกต่อไป ส่วนบุตรผู้เยาว์โจทก์ไม่ตั้งใจที่จะใช้อำนาจปกครอง โดยยินยอมให้จำเลยใช้อำนาจปกครองฝ่ายเดียว ประเด็นข้อพิพาทในเรื่องหย่า และการใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์จึงยุติไป และในส่วนค่าเลี้ยงชีพที่จำเลยขอให้โจทก์จ่ายให้จำเลยด้วยนั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๒๖ วรรคแรก บัญญัติว่า ในคดีหย่า ถ้าเหตุแห่งการหย่าเป็นความผิดของคู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งแต่ฝ่ายเดียว และการหย่านั้นจะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งยากจนลง เพราะไม่มีรายได้พอจากทรัพย์สิน หรือจากการงานตามที่เคยทำอยู่ระหว่างสมรส อีกฝ่ายหนึ่งนั้นจะขอให้ฝ่ายที่ต้องรับผิดชอบจ่ายค่าเลี้ยงชีพให้ได้ คดีนี้โจทก์จำเลยมีความประสงค์จะหย่ากัน เนื่องจากไม่ต้องการอยู่กินเป็นสามีภริยากันอีกต่อไป โดยไม่ได้มีการพิสูจน์ว่าฝ่ายใดผิดฝ่ายใดถูก จำเลยจึงไม่อาจเรียกค่าเลี้ยงชีพจากโจทก์ได้ จึงไม่มีประเด็นข้อพิพาทในเรื่องค่าเลี้ยงชีพ

ชั้นชี้สองสถาน ศาลกำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า

๑. โจทก์มีสิทธิขอแบ่งทรัพย์สินตามฟ้องหรือไม่ เพียงใด
๒. โจทก์จะต้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ให้แก่จำเลยหรือไม่ เพียงใด

- ๕ -

พิเคราะห์พยานหลักฐานโจทก์จำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นตามที่คู่ความ นำสืบรบกันและไม่ได้เถียงกันฟังได้ว่า โจทก์จำเลยเป็นสามีภริยากัน โดยได้จดทะเบียน สมรสกันเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ณ ที่ว่าการอำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัด สมุทรสงคราม มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือนางสาวปานเพชร เกิดเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๓ ปัจจุบันอายุ ๑๕ ปีเศษ มีปัญหาวินิจฉัย ตามประเด็นข้อพิพาทข้อแรกว่า โจทก์มีสิทธิขอแบ่งทรัพย์สินตามฟ้องหรือไม่ เพียงใด โจทก์มีตัวโจทก์มาเบิกความ ยืนยันว่า ทรัพย์สินที่ขอแบ่งเป็นทรัพย์สินที่ได้มาระหว่างสมรส จึงเป็นสินสมรสโจทก์ จึงมีสิทธิขอแบ่งได้ ส่วนจำเลยนำสืบว่าทรัพย์สินที่ขอแบ่งไม่ใช่สินสมรส เห็นควรวินิจฉัย ไปทีละอย่างคือ ๑. ที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๘๓๓ ตำบลท้ายหาด (บางนางจัน) อำเภอเมือง สมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงครามพร้อมบ้านเลขที่ ๑๒๐/๘ โจทก์นำสืบได้เพียงว่าที่ดิน แปลงดังกล่าวมีชื่อจำเลยเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นการได้ กรรมสิทธิ์ที่ดินมาระหว่างสมรส ตามโฉนดที่ดิน เอกสารหมาย จ.๕ แต่โจทก์นำสืบ ไม่ได้ว่า จำเลยซื้อที่ดินมาโดยเงินที่โจทก์จำเลยหามาได้ร่วมกันระหว่างสมรสตามที่ กล่าวอ้างที่โจทก์อ้างว่า เป็นเงินที่จำเลยเก็บออมไว้ส่วนหนึ่งก็เป็นการกล่าวอ้าง ลอยๆ และจากการยืมจากนางสุกัญญา พี่สาวโจทก์ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนหนึ่ง แม้โจทก์จะมีนางสุกัญญามาเบิกความเป็นพยานสนับสนุน แต่ก็ไม่มีหลักฐานการกู้ยืมมา แสดงจึงไม่น่าเชื่อถือ เพราะเป็นการยืมจำนวนมากพอสมควร หากให้ยืมจริงน่าจะมี หลักฐานการกู้ยืมไว้และไม่มีพยานโจทก์มาเบิกความยืนยันว่าโจทก์จำเลยได้ชำระเงินค่า ที่ดินให้แก่นายวิโรจน์ผู้โอน แสดงว่าในวันจดทะเบียนโอนที่ดินไม่ได้มีการจ่ายเงินค่าที่ดิน ตามที่โจทก์กล่าวอ้าง ซึ่งจำเลยนำสืบว่า ที่ดินแปลงดังกล่าวเดิมเป็นกรรมสิทธิ์ของ นายพะยอมปู่ของจำเลยได้ยกให้บิดาจำเลยด้วยวาจา บิดามารดาจำเลยจึงปลูกสร้าง บ้านเลขที่ ๑๒๐/๘ ในที่ดินเพื่ออยู่อาศัย เมื่อปู่แบ่งแยกที่ดินแล้วยกให้บิดาจำเลยเพื่อลง ชื่อถือกรรมสิทธิ์ แต่บิดาจำเลยเป็นคนเจ้าชู้ มีผู้หญิงมาชอบมาก ย่าของจำเลยเกรงว่าหาก บิดาจำเลยยกที่ดินหรือแบ่งที่ดินให้ผู้หญิงอื่น จะทำให้มารดาจำเลยลำบาก เนื่องจากได้

- ๖ -

ปลูกบ้านเลขที่ ๑๒๐/๘ เพื่ออยู่อาศัยในที่ดินแล้วจึงลงชื่อนายทวีศักดิ์พีชายจำเลยให้ถือกรรมสิทธิ์แทน เพื่อป้องกันปัญหาที่อาจมีขึ้น ต่อมาปี๒๕๔๐ บิดามารดาจำเลยให้นายทวีศักดิ์พีชายจำเลยนำที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๘๓๓ ดังกล่าว ไปขายฝากกับนางพรหมเมื่อครบกำหนดชำระหนี้ บิดามารดาจำเลยไม่สามารถรวบรวมเงินไปไถ่ถอนได้ เกรงว่าที่ดินจะตกไปเป็นของนางพรหมจึงขอร้องนายวิโรจน์ อาของจำเลย ให้ช่วยไถ่ถอนที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๘๓๓ มาจากนางพรหมแทน นายวิโรจน์จึงนำเงินไปไถ่ถอนมาจากนางพรหมมาเป็นชื่อนายวิโรจน์เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ไว้ แล้วให้บิดามารดาจำเลยซื้อคืนในราคา ๑,๗๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านเจ็ดแสนบาทถ้วน) โดยให้บิดามารดาจำเลยผ่อนชำระเป็นเงินเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นห้าพันบาทถ้วน) เมื่อครบถ้วนแล้ว นายวิโรจน์จึงนัดโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินคืนให้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ บิดามารดาจำเลยเห็นว่าตนเองอายุมากแล้วเหลือบุตรคือจำเลยเพียงคนเดียว จึงให้นายวิโรจน์โอนที่ดินให้จำเลย โดยนายวิโรจน์มาเบิกความยืนยันว่าได้ตกลงขายที่ดินคืนให้บิดามารดาจำเลยโดยให้ผ่อนชำระเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ซึ่งนายวิโรจน์มารับเองกับบิดามารดาจำเลย เพราะต้องเดินทางมาเยี่ยมมารดาทุกเดือน เมื่อผ่อนชำระครบแล้วจึงโอนที่ดินคืนให้ แต่บิดามารดาจำเลยให้โอนที่ดินใส่ชื่อจำเลย พยานจำเลยที่นำสืบมาสอดคล้องต้องกันมีน้ำหนักมากกว่าพยานโจทก์เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าบิดามารดาจำเลยเป็นคนผ่อนชำระค่าซื้อที่ดินให้นายวิโรจน์จนครบ ซึ่งความจริงนายวิโรจน์จะต้องโอนที่ดินให้แก่บิดามารดาจำเลยที่นายวิโรจน์โอนให้จำเลยก็เพราะความประสงค์ของบิดามารดาจำเลย เปรียบเสมือนบิดามารดาจำเลยยกที่ดินให้จำเลยซึ่งเป็นบุตรนั่นเอง แม้จะเป็นการยกที่ดินให้จำเลยระหว่างสมรสกับโจทก์ แต่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๗๑ (๓) บัญญัติว่า สินส่วนตัวได้แก่ทรัพย์สิน ที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้มาระหว่างสมรสโดยการรับมรดกหรือโดยการให้โดยเสน่หา ดังนั้นที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๘๓๓ พร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวจึงเป็นสินส่วนตัวของจำเลย ไม่ใช่สินสมรส โจทก์ไม่มีสิทธิขอแบ่ง ๒. สิ่งปลูกสร้างที่ต่อเติมรวมทั้งห้องเย็นสองห้องที่อยู่ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๘๓๓ ดังกล่าว โจทก์นำสืบว่าจำเลยก่อสร้าง

- ๗ -

และซื้อเข้ามาหลังจากโจทก์ออกจากบ้านไปแล้วและนำสืบไม่ได้ว่าเป็นของจำเลย
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่จำเลยนำสืบว่าเป็นทรัพย์สินของมารดาจำเลย เพราะมารดา
จำเลยเป็นผู้ว่าจ้างช่างมาต่อเติมและเป็นผู้ซื้อห้องเย็นมาไว้ใช้ในกิจการค้าขายปลา
ของตนเอง โดยมีนายวุฒิวัดมน ซึ่งเป็นผู้ขายห้องเย็นให้แก่มารดาจำเลยมาเบิกความยืนยัน
โจทก์จึงไม่มีสิทธิขอแบ่ง ๓. รถยนต์ ๔ ประตู่ ยี่ห้อโตโยต้า แบบวีโก้หมายเลขทะเบียน
กข ๕๒๗๕ สมุทรสงคราม ตามสำเนาสัญญาเช่าซื้อเอกสารหมายเลข ล.๑๗ จำเลยเป็นคนเช่า
ซื้อและผ่อนชำระสิทธิในการเช่าซื้อดังกล่าวเกิดขึ้นระหว่างสมรสจึงเป็นสินสมรสโจทก์จึงมี
สิทธิขอแบ่งได้ ๔. สิทธิเช่าซื้อรถยนต์เก๋ง ยี่ห้อโตโยต้า คัมรี่คันหมายเลขทะเบียน ๑๒๖๓
สมุทรสงคราม ซึ่งจำเลยทำขึ้นระหว่างสมรสเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๗ จึงเป็น
สินสมรส เมื่อจำเลยขายสิทธิการเช่าซื้อดังกล่าวไปแล้ว ได้เงินมา ๑๐๐,๐๐๐ บาท ตาม
เอกสารหมายเลข จ.๑๙ เงินจำนวนดังกล่าวจึงเป็นสินสมรสที่โจทก์มีสิทธิขอแบ่ง ๔. อารูปีน
ทั้งสองกระบอกที่จำเลยซื้อมาระหว่างสมรสแม้ใช้เงินส่วนตัวของจำเลยซื้อก็เป็นสินสมรส
ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๗๔ (๑) โจทก์จึงมีสิทธิขอแบ่ง และ
บัญชีเงินฝากของธนาคารออมสิน บัญชีเลขที่ ๐๕๑๓๕๐๔๗๓๓๙๖ ตามเอกสารหมายเลข ล.๔
เป็นเงินที่จำเลยได้มาระหว่างสมรสแล้วนำไปฝากจึงเป็นสินสมรส โจทก์มีสิทธิขอแบ่ง
ส่วนทรัพย์สินในบ้านที่โจทก์อ้างว่าเป็นสินสมรสโจทก์ก็ไม่สามารถนำสืบให้ปรากฏว่ามี
ทรัพย์สินอะไรบ้างที่เป็นสินสมรสแต่เมื่อจำเลยนำสืบยอมรับว่ามีทรัพย์สิน ๒ อย่างที่อยู่
ในบ้านที่เป็นสินสมรสคือโทรทัศน์และตู้เย็น โจทก์จึงมีสิทธิขอแบ่งได้ ปัญหาต่อไปมีว่า
โจทก์จะต้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ให้แก่จำเลยหรือไม่ เพียงใด ในข้อนี้โจทก์
และจำเลยเป็นบิดามารดาขอด้วยกฎหมายของนางสาวปานเพชรหรือปนัดดา ผู้เยาว์ ซึ่ง
เกิดเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๓ ปัจจุบันอายุ ๑๕ ปีเศษ แม้โจทก์จำเลยประสงค์จะหย่า
กันด้วยใจสมัคร โดยให้จำเลยเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียวแต่บุตร
ผู้เยาว์อยู่ในวัยศึกษาจึงต้องมีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้เพิ่มขึ้นมาจากค่าใช้จ่ายตามปกติ ซึ่ง
จำเลยนำสืบว่าบุตรผู้เยาว์กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีค่าใช้จ่ายเป็นค่า

- ๘ -

บำรุงการศึกษาเทอมละ ๓,๗๘๐ บาท ค่าเรียนพิเศษ ค่ารถรับส่ง ค่าใช้จ่ายประจำวัน ค่าประกันชีวิตของบุตรและยังมีค่าใช้จ่ายอื่นๆอีก โจทก์เป็นบิดาต้องมีส่วนอุปการะเลี้ยงดูบุตรเช่นกัน แต่ที่จำเลยฟ้องแย้งขอมาเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท เห็นว่าสูงเกินไป จึงกำหนดให้โจทก์จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรแก่จำเลย เดือนละ ๕,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องแย้งไปจนกว่านางสาวปานเพชรหรือปนัดดา บุตรผู้เยาว์จะบรรลุนิติภาวะ

พิพากษาให้โจทก์จำเลยหย่าขาดจากกัน ให้จำเลยเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองนางสาวปานเพชรหรือปนัดดา แต่เพียงผู้เดียว ให้โจทก์จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรแก่จำเลย เดือนละ ๕,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องแย้ง (ฟ้องแย้งวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘) เป็นต้นไปจนกว่านางสาวปานเพชรหรือปนัดดา บุตรผู้เยาว์จะบรรลุนิติภาวะให้จำเลยแบ่งทรัพย์สินที่เป็นสินสมรสให้โจทก์กึ่งหนึ่ง คือสิทธิการเช่าซื้อรถยนต์ ๔ ประตูกยี่ห้อโตโยต้า แบบวีโก้ หมายเลขทะเบียน กข ๕๒๗๕ สมุทรสงคราม เงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ที่จำเลยได้จากการขายสิทธิการเช่าซื้อรถยนต์เก๋ง ยี่ห้อโตโยต้าคันนี้ คันหมายเลขทะเบียน ๑๒๖๓ สมุทรสงคราม อาวุธปืนสองกระบอกที่จำเลยซื้อมาระหว่างสมรสตามฟ้อง เงินในบัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน เลขบัญชี ๐๕๑๓๕๐๔๗๓๓๙๖ และโทรศัพท์มือถือยี่ห้อซัมซุงที่บ้านเลขที่ ๑๒๐/๘ หมู่ที่ ๔ ตำบลท้ายหาด อำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม หากไม่สามารถตกลงแบ่งกันได้ให้นำทรัพย์สินที่เป็นสินสมรสดังกล่าวออกขายทอดตลาดนำเงินมาแบ่งให้โจทก์กึ่งหนึ่ง ค่าขออื่นของโจทก์และจำเลยนอกจากนี้ให้ยกค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ./

นายประธานถาด ทาบรรหาร

นายสมศักดิ์ ศรีเทียมทอง

นายวัชรชัย อุทัยพัฒนะศักดิ์

นางปราณี วนาวันวิศาล